

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Lukács Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Hegedűs László ügyvéd által képviselt alperes ellen, valamint az alperes pernyertessége érdekében fellépő, a dr. Módosi Anna Mária jogtanácsos által képviselt alperesi beavatkozó közreműködése mellett, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2010. október 19. napján meghozott, 12.P.24.510/2009/17. számú ítélete ellen, a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek és a beavatkozónak 15 nap alatt, külön-külön, 100.000-100.000 (százezer-százezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 325.600 (háromszázhuszonötezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárás illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2000. novemberében értesült Hepatitis C vírusfertőzöttségéről. Ebből eredő kártérítési igényét 2001. augusztus 24-én bejelentette a Pénzügyminisztériumnak, ahonnan októberben elutasító választ kapott. Ezt követően 2001. októberében telefonon kereste meg az ügyvédként működő alperest, majd október 30-án írásban kérte tőle, hogy járjon el ebben az ügyben a képviselőjében. Egyúttal a megbeszélésüknek megfelelően megküldte a zárójelentéseit. Az alperes válaszul 2001. október 31-én arról tájékoztatta, hogy a perindítási elévülési határidő öt év, ami akkor kezdődik, amikor a kérelmét a

minisztériumhoz benyújtotta. Azt tanácsolta a felperesnek, hogy a perindítással várjon, mert decemberben feltehetően már lesz hasonló ügyben elsőfokú ítélete. Kérte egyúttal az értesítését arról, hogy a pert megindítsa-e, vagy még várjon. Ezután 2001. december 17-én az alperes írásban arról tájékoztatta a felperest, hogy a hivatkozott másik ügyben a bíróság mégsem hozott ítéletet. Kérte a felperest, hogy nyilatkozzon, igényt tart-e a kereset benyújtására. Felhívta ugyanakkor a figyelmét arra, hogy pervesztés esetén, költségmentesség hiányában, jelentős perköltséget kell fizetnie. Később, 2002. január 3-án az alperes írásban újból azt közölte a felperessel, hogy változatlan véleménye szerint helyesebb lenne megvárni a hasonló peres eljárás jogerős befejezését. Amennyiben a felperes mégis meg kívánja indítani a pert, akkor a közeli bíróságtól kérjen költségmentességi nyomtatványt, és azt kitöltve, a szükséges igazolásokkal ellátva küldje vissza részére. Miután a felperes ezt megtette, 2002. január 24-én az alperes megküldte számára a keresetlevelet, annak elfogadása és aláírása érdekében. Felhívta egyúttal a figyelmét az orvosi irat, illetve a költségmentességi igazolás hiányosságaira. A felperes 2002. január 28-án küldte vissza a keresetlevelet az alperesnek. A keresetlevéllel együtt visszajuttatta az aláírt ügyvédi meghatalmazást és ügyvédi tényvázlatot is. Utóbbi azt tartalmazta, hogy a peren kívüli eljárásban való képviselői ellátásáért 2.000 Ft ügyvédi munkadíjat fizet meg az alperesnek. Abban az esetben pedig, ha akár perben, akár peren kívül a Magyar Állammal egyezséget kötnek, vagy az államot ítélettel kötelezik, a teljesített összeg 10 %-a illeti meg ügyvédi munkadíjként.

Az alperes 2002. február 4-én nyújtotta be a felperes keresetét a Pesti Központi Kerületi Bíróságon. Ebben a felperes a nyolcvanas években kapott vértranszfúzióktól származtatott hepatitis C vírusfertőzöttsége miatt 5.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés és 2001. október 1-től késedelmi kamat, valamint a fertőzéssel kapcsolatban felmerülő rendszeres kiadásai (útiköltség, vitaminok, diétás élelmiszer, fertőtlenítőszer, stb.) fedezésére 2000. november 15-től havi 15.000 Ft járadék megfizetését kérte a Magyar Államtól. Az elsőfokú bíróság 31.P.85.539/2002/5. számú ítéletével elévülés miatt a keresetet elutasította. Indokolásában megállapította, hogy a felperes 2000-ben szerzett tudomást arról, hogy HCV fertőzött, saját előadása szerint ekkor felvilágosították, tisztában volt a betegsége lényegével. Ezt támasztja alá, hogy kártérítési igénnyel fordult különböző minisztériumokhoz. A tudomásszerzéssel az elévülés nyugvása megszűnt, a felperesnek ettől számítottan egy év állt volna rendelkezésére, hogy igényét bíróság előtt érvényesítse. Ezt elmulasztotta, az elévült követelést pedig a bíróság előtt érvényesíteni már nem lehet. A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 56.Pf.28.740/2002/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, majd a Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.20.912/2003/8. számú ítéletével a felperes felülvizsgálati kérelme nyomán a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A felperes a jogerős ítélet ellen perújítási kérelmet terjesztett elő, amelyet a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2009. május 5. napján jogerőre emelkedett 12.P.91.830/2006/31. számú végzésével a megengedhetőség körében elutasított.

A felperes keresetében az ügyvéd kártérítési felelőssége alapján az alperes kötelezését kérte 5.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés és 1987. január 22. napjától annak késedelmi kamata, továbbá 2000. november 30-tól 2005. november 30-ig havi 15.000 Ft, 2005. december 1-től 2010. április 25-ig havi 25.000 Ft, ezt követően a jövőre nézve havi 30.000 Ft járadék megfizetésére. Állította, hogy 2001. októberében közöttük szóban megbízás jött létre. Az alperes a neki október 31-én megküldött orvosi iratokból tudomást szerzett arról, hogy a 2000. év novemberében már információkkal bírt a fertőződéséről. Ehhez képest tévesen tájékoztatta az elévülésről, majd késedelmesen terjesztette elő a keresetlevelet. Állította, hogy határidőben történt igényérvényesítés esetén követelését a bíróság megítélte volna, tehát a per eredményétől várható vagyoni előny elmaradása folytán kára keletkezett. Arra az esetre, ha a bíróság a megbízás létrejöttét az írásba foglalásához kötné, hivatkozott arra, hogy a szerződéskötést megelőzően az együttműködési kötelezettség megszegése, a téves adatok közlése ugyancsak kártérítési felelősséget keletkeztet.

Alperes és beavatkozója a kereset elutasítását kérték. Állították, hogy megbízási jogviszony a tényvázlat és ügyvédi meghatalmazás aláírásával 2002. januárjában jött létre, amikor viszont a felperes igénye már elévült. Alperes hivatkozott arra, hogy nem bizonyított, hogy az alapügyben jogalapjában és összegyszerűségében milyen ítélet született volna. Vitatta a felperes vérképzőművelettel való fertőződését. Mindezekre tekintettel vitatta az ok-okozati összefüggés fennállását. Utalt arra is, hogy a bírói gyakorlat a kérdéses időben még nem volt egységes az elévülés kérdésének megítélésében. Bizonyítatlannak tartotta az összegyszerűségét, és vitássá tette a kamatkövetelés kezdő időpontját is.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felek között 2001. októberében a megbízási szerződés létrejött, mert a felek megállapodtak abban, hogy az alperes a felperes képviseletében eljárva pert indít, továbbá megegyeztek a megbízási díjban és az előre látható költségekben. Megállapította egyúttal azt is, hogy az alperes 2001. októberében immár abban a helyzetben volt, hogy a felperes igényét a bíróságon érvényesítse. A rendelkezésére álló orvosi iratok alapján tudomással bírt arról, hogy a felperes 2000. novemberében értesült a fertőzöttségéről. Tévesen tájékoztatta tehát a felperest arról, hogy az igényérvényesítéssel még várjon. Ez az alperesi magatartás jogellenes és szerződésszegő volt. Ugyanakkor álláspontja szerint arra nem volt jogi lehetőség, hogy a bíróság az ügyvéd elleni kártérítési perben a felperesnek a korábbi perbe vitt igényét elbírálja. Az abban a perben hozott ítélet anyagi jogereje ugyanis kizárja, hogy a per eredményét utólag bárki vitássá tegye. Újabb per nem indítható, a kártérítési per bírósága érdemi vizsgálatot nem folytathat le arra, hogy a korábbi pert az ügyvéd mulasztása hiányában bizonyosan megnyerte volna.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen annak megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra való utasítását. Azzal érvelt, hogy igényét a bírói úthoz való alkotmányos jogának

elvesztéséből, vagyis személyhez fűződő jogsérelméből eredő nem vagyoni kártérítésként is érvényesítette. Az elsőfokú bíróság viszont csak a vagyoni kárigényét bírálta el, a személyiségi jogséremlé miatti nem vagyoni kártérítésről semmilyen formában nem rendelkezett. Állította, hogy a bírói út elvesztése és az alperes jogellenes magatartása közötti ok-okozati összefüggés egyértelműen fennáll. Az elsőfokú bíróság viszont csak a jogalap vonatkozásában fejezte be a bizonyítást, az összecszerűsége nézve nem bizonyított. Hivatkozott arra, hogy a nem vagyoni kár összegének meghatározása során figyelembe kell venni, hogy a kártalanításra vonatkozó elvárása mennyiben és milyen mértékben volt megalapozott. Utalt arra is, hogy esetében az elévülés miatti elutasítással a bíróság az igény bírói úton való érvényesíthetőségéről, és nem a keresettel érvényesített alanyi joga fennállásáról döntött. A jogrendszer pedig elismeri a bírói úton már nem érvényesíthető alanyi jogokat is. Ebből arra következtetett, hogy a bíróság jelen perben vizsgálhatja, hogy bár bírói úton nem érvényesíthető, de fennáll-e az alanyi joga a Magyar Állammal szembeni kártalanításra, illetve, hogy az őt ért betegsége miatti személyiségi jogi sérelem milyen vagyoni értékekkel lenne kompenzálható.

Az alperes és beavatkozója csatlakozó fellebbezést terjesztettek elő, melyben az ítélet indokolásának részbeni megváltoztatását kérték. Mindkettőjük szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felek között 2001. októberében megbízási szerződés jött létre. Ekkor ugyanis a megbízási díjban nem állapodtak meg, holott ez a megbízási lényeges tartalmi eleme. Alperes hivatkozott még arra is, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a 2001. októberi telefonbeszélgetésük során közölte, a fertőzöttségéről 2000. november 15-én szerzett tudomást. Állította továbbá, hogy nem jelenthető ki bizonyossággal, hogy a felperes az állami gyógykezelése során vér útján fertőződött. Az alperes és a beavatkozó ellenkérelme egyebekben az ítélet helybenhagyására irányult.

A felperesnek a csatlakozó fellebbezésekkel érintett körben előterjesztett ellenkérelme szerint az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás bizonyított, az abból levont jogi következtetések nem jogszabálysértőek.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy sem a fellebbezés, sem a csatlakozó fellebbezések nem megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az ítéltábla az abból levont jogi következtetéseket is osztotta. A fellebbezésekre tekintettel a bíróságnak három kérdésben kellett állást foglalnia: nevezetesen, hogy a felek között mikor jött létre a megbízási szerződés, azt az alperes megszegte-e, és fennáll-e az okozati összefüggés magatartása és a felperes kára között.

Az ügyvédekről szóló 1998. évi XIX. törvény (Ütv.) 23. § (1) bekezdése értelmében az ügyvéd és a megbízó között a megbízási szerződés akkor jön létre, ha a felek megállapodtak a megbízási tartalmában, a megbízási díjban és az előrelátható költségekben. A felek költségátalány alkalmazását is kiköthetik. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a megbízást - a tanácsadás esetét kivéve - írásba kell foglalni.

Kimondja azonban, hogy az írásba foglalás elmaradása a megbízás érvényességét nem érinti, de ilyen esetben a megbízás tartalmának bizonyítása a megbízottat terheli.

A törvény idézett rendelkezése szerint tehát az írásbeliség hiánya a megbízás létrejöttét nem érinti, annak a jogszabály csak a bizonyítás szempontjából tulajdonít jelentőséget. A lefolytatott bizonyítási eljárás adataiból, különösen a felek levelezésében foglalt nyilatkozatokból, valamint a tényvázlat tartalmából kimutathatók voltak azok a tartalmi elemek, amelyek a megbízás létrejöttének megállapításához szükségesek. Az alperes 2001. október 31. napjától kezdődően a felperest időszakonként tájékoztatta a perindítás lehetőségéről és feltételeiről, majd a felperes kérésére a keresetlevelet elkészítette. 2002. január 28. napján, a tényvázlat aláírásakor további peren kívüli eljárásra már nem volt szükség, ennek ellenére a felek külön rögzítették benne a peren kívüli, illetve a peres eljárás ügyvédi munkadíját. Okszerűen mérlegelte tehát a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a tényvázlattal a közöttük szóban már korábban létrejött megbízás utólagos írásba foglalása történt meg. Ennek megfelelően helyesen tette a megbízás létrejöttének időpontját 2001. októberére.

Az Ütv. 1. §-a előírja az ügyvéd számára, hogy a hivatásának gyakorlásával - törvényes eszközökkel és módon - elősegítse megbízója jogainak érvényesítését és kötelezettségeinek teljesítését. Az ügyvédnek, a törvény 3. § (2) bekezdése szerint, hivatását a legjobb tudása szerint, lelkiismeretesen, a jogszabályok megtartásával kell gyakorolnia, tevékenységében köteles mindenkor az ügyvédi hivatáshoz méltó magatartást tanúsítani. A Ptk. 474. § (2) bekezdésének értelmében a megbízást a megbízó utasításai szerint és érdekének megfelelően kell teljesítenie.

Az Ütv. 10. § (1) bekezdése értelmében az ügyvéd a tevékenysége körében okozott kár megtérítéséért a Polgári Törvénykönyv (Ptk.) szerint felel. Az alperes kártérítési felelőssége a Ptk. 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján volt vizsgálандó.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes szakmai hibát vétett, amikor késlekedett a felperes keresetlevelének a benyújtásával, az elévülésre nézve pedig nyilvánvalóan téves tájékoztatást adott. Az elévülés megállapítása szempontjából releváns tényeket a felperesnek az alpereshez 2001. októberében megküldött orvosi iratai tartalmazták. Amennyiben az elévülés megítélése nem volt egyértelmű az alperes számára, akár a saját szakmai álláspontja miatt, akár a nem egyértelmű ítélkezési gyakorlat miatt, ez éppen, hogy fokozottabb, a nagyobb biztonságra törekvő intézkedési kötelezettséget tett volna részéről szükségessé. Ezzel szemben alperes nyugalomra intette a felperest, vagyis az alperes nem az általában elvárható magatartást tanúsította.

Önmagában azonban az alperes mulasztásának ténye a kártérítési felelőssége megállapításához nem volt elegendő. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem bizonyított az ok-okozati összefüggés az alperes jogellenes magatartása

és a felperes által érvényesített kár között. A felperesnek ugyanis ehhez azt kellett volna kétséget kizáróan bizonyítania, hogy az alperes mulasztása hiányában a kereseti követeléséhez teljes bizonyossággal hozzájutott volna. A bíróság jelen perben viszont nem foglalhatott állást abban a kérdésben, hogy a felperesnek a Magyar Állam elleni kártalanítás iránti igénye mennyiben lett volna eredményes. A korábbi perben született ítélethez fűződő jogerőhatás ugyanis ezt kizárta.

A Pp. 229. § (1) bekezdése az anyagi jogerő negatív hatását fogalmazza meg, amikor kimondja, hogy a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ide értve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő). Ehhez képest az anyagi jogerő pozitív hatása abban áll, hogy mind a felek, mind pedig a bíróság kötve vannak az ítéletben foglalt döntéshez, a jogerős határozat tartalmát véglegesen irányadónak kell tekinteniük. Ezt a szabályt tartalmazza a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 2. § (1) bekezdése, amely szerint a bíróságok a vitássá tett vagy megsértett jogról - törvényben szabályozott eljárás során - véglegesen döntenek. Míg ugyanennek a törvénynek a 7. §-a értelmében a bíróság határozata mindenkire kötelező, ideértve azt is, ha a bíróság valamely ügyben hatáskörét, vagy ennek hiányát állapítja meg.

A Legfelsőbb Bíróság egy eseti döntésében (BH2002. 235) az anyagi jogerő tárgyi terjedelme alá vonta a keresettel érvényesített jogról való döntés mellett az annak alapjául szolgáló releváns tényeket és jogi okfejtéseket, így a felek közötti jogviszony minősítését is. Ezzel szemben a jogirodalomban és a bírói gyakorlatban többséginek inkább az az álláspont tekinthető, hogy jogerőhatás csak a keresettel érvényesített jogról hozott döntéshez fűződik. A kérdésnek a felperes igényérvényesítése szempontjából azért nem volt jelentősége, mert a jogerős döntés - az elutasítás indokától függetlenül - önmagában kizárta a felperes korábbi perben érvényesített követelése (joga) vizsgálatának a lehetőségét.

A felperes az elsőfokú eljárásban kizárólag a per elvesztése miatt elmaradt - vagyoni és nem vagyoni kárát egyaránt magában foglaló - kártalanítása kárként való megtérítését kérte. A perben szóban és írásban tett nyilatkozatainak tartalma a bírósághoz fordulás jogának elvesztése miatti igényérvényesítését nem támasztották alá. Ilyen igény előterjesztése a károkozó (jogsértő) magatartás és a kárfelelősségi alakzat azonossága folytán nem ütközött a Pp. 247. § (1) bekezdése szerinti keresetváltogatás tilalmába, és elbírálásának nem volt eljárásjogi akadálya.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 84. § (1) bekezdése a személyiségvédelmi eszközök között szabályozza a kártérítést (e/pont). Személyhez fűződő jogsérelem esetén ennek megfelelően a károsult a polgári jogi felelősség szabályai szerint kártérítést követelhet a jogsértőtől.

A Ptk. 76. §-a nem kimerítő jelleggel sorolja fel a személyhez fűződő jogokat. A védelem nemcsak az itt megnevezett ún. klasszikus jogokat, hanem az Alkotmány rendelkezéseiből levezethető további személyhez fűződő jogokat is megilleti.

A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 57. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el.

A bírósághoz fordulás joga Alkotmányban biztosított alapjog, azonban nem minden alkotmányos alapjog minősül egyben személyhez fűződő jognak is. Személyiségi jogoknak azok a jogok tekinthetők, amelyek az általános személyiségi jog, az ember értékminőségének a kifejeződése körébe vonhatók (BH2004. 140.). Az Alkotmánybíróság több határozatában kifejtette: az ember jogi alaphelyzetéhez a személy emberi minőségét kifejező két tartalmi alapjog, az élethez és az emberi méltósághoz való jog is hozzátartozik [64/1991. (XII. 17.) AB határozat]. „Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva - a klasszikus megfogalmazás szerint - az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá (...). A méltóság az emberi léttel eleve együtt járó minőség, amely oszthatatlan és korlátozhatatlan, s ezért minden emberre nézve egyenlő. Az egyenlő méltósághoz való jog az élethez való joggal egységben azt biztosítja, hogy ne lehessen emberi életek értéke között jogilag különbséget tenni. Emberi méltósága és élete mindenkinek érinthetetlen aki ember, függetlenül fizikai és szellemi fejlettségétől, illetve állapotától, és attól is, hogy emberi lehetőségéből mennyit valósított meg és miért annyit.” „Az Alkotmánybíróság az emberi méltósághoz való jogot az ún. általános személyiségi jog egyik megfogalmazásának tekinti. A modern alkotmányok, illetve alkotmánybírósági gyakorlat az általános személyiségi jogot különféle aspektusaival nevezik meg: pl. a személyiség szabad kibontakoztatásához való jogként, az önrendelkezés szabadságához való jogként, általános cselekvési szabadságként, avagy a magánszférához való jogként. Az általános személyiségi jog anyajog, azaz olyan szubszidiárius alapjog, amelyet mind az Alkotmánybíróság, mind a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható” [8/1990. (IV. 23.) AB határozat]. Személyhez fűződő jogot tehát az a magatartás sért, amely az emberi önmegvalósítást biztosító feltételektől megfosztja az embert, beavatkozik a magánszférába, illetve az ember értékminőségének hátrányos megváltozását okozza. Ezzel szemben a bírósághoz való fordulás joga nem az egyén autonómiájának védelmét szolgálja, nem az általános jellemző értékminőséget védi, ebből következően nem minősül személyhez fűződő jognak.

Az alperes az előzőekben kifejtettek szerint nem vitásan a felperessel kötött megbízási szerződést megszegte, amikor az elévülésre vonatkozóan téves tájékoztatást adott, majd a perindítással késlekedett. Azonban mulasztása a

felperes személyének értékminőségét nem érintette, így nem adott alapot a személyhez fűződő jog megsértéséhez kapcsolódó jogkövetkezmények alkalmazására (BH2000. 440).

Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes és beavatkozója ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltsége megfizetésére. Míg a felperes személyes költségmentessége, valamint az alperesi beavatkozó illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési, illetve csatlakozó fellebbezési illeték viselése felől az Itv. 5. § (1) bekezdés d./ pontja, és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján határozott.

, 2011. május 4.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Csóka István s. k. előadó bíró, Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s. k. bíró